

DE VLAAMSE MINISTER VAN BRUSSEL EN MEDIA

NOTA AAN DE VLAAMSE REGERING

Betreft: - Voorontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, met het oog op de gedeeltelijke uitvoering van de verordening (EU) 2024/900 van 13 maart 2024 betreffende transparantie en gerichte politieke reclame, van de Europese verordening mediavrijheid, en van de verordening artificiële intelligentie
 - Definitieve goedkeuring

Samenvatting

Voorliggend voorontwerp van decreet wijzigt het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie ten gevolge van de Verordening (EU) 2024/900 van het Europees Parlement en de Raad van 13 maart 2024 betreffende transparantie en gerichte politieke reclame, van de Verordening (EU) 2024/1083 van het Europees Parlement en de Raad van 11 april 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijk kader voor mediadiensten op de interne markt en tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU (Europese verordening mediavrijheid) en van de verordening (EU) 2024/1689 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juni 2024 tot vaststelling van geharmoniseerde regels betreffende artificiële intelligentie en tot wijziging van de Verordeningen (EG) nr. 300/2008, (EU) nr. 167/2013, (EU) nr. 168/2013, (EU) 2018/858, (EU) 2018/1139 en (EU) 2019/2144, en de Richtlijnen 2014/90/EU, (EU) 2016/797 en (EU) 2020/1828 (verordening artificiële intelligentie).

1. SITUERING

A. BELEIDSVELD/INHOUDELIJK

STRUCTUURELEMENT/BELEIDSDOELSTELLING

Dit dossier betreft het Beleidsveld Media, Inhoudelijk Structuur Element V. Mediabeleid.

In het Regeerakkoord van de Vlaamse Regering 2024 – 2029 zijn volgende passages terug te vinden:

“De Vlaamse Regering onderschrijft de uitgangspunten van het principe van no gold-plating. De Vlaamse overheid legt zelf geen hogere standaarden, doelen of normen bij de omzetting van Europese of andere internationale regelgeving naar Vlaamse regelgeving om de Vlaamse economie en concurrentiepositie niet te ondergraven.”

“Vlaanderen heeft veel te winnen bij een krachtige en democratisch gedragen Europese Unie die trouw blijft aan haar motto ‘in verscheidenheid verenigd’. De Europese instellingen moeten de diversiteit in taal en cultuur in Europa als een sterke troef omarmen, respecteren en beschermen. Daarnaast moet het Europese beleid, met het oog op het realiseren van EU-doelstellingen ruimte bieden voor een gedifferentieerde aanpak, die rekening houdt met de verschillen tussen grote landen met veel open ruimte en kleine, dichtbevolkte gebieden.”

“Vrijheid van pers, vrije meningsuiting en onafhankelijke (onderzoeks) journalistiek zijn essentieel voor goed geïnformeerde burgers en een sterke democratie.”

In de beleidsnota media 2024-2029 zijn volgende passages terug te vinden onder SD V.1 “Via samenwerking en innovatie naar een sterker, veerkrachtiger en pluriform Vlaams media-ecosysteem” / OD V.1.2 “Samen met onze partners garanderen we een dynamisch en evenwichtig omroeplandschap in Vlaanderen”:

“Daarnaast verwijs ik ook naar de AI-verordening van de EU die op 12 juli 2024 werd gepubliceerd. De AI-verordening bevat regels voor de ontwikkeling en het gebruik van AI-systemen en geeft rechten aan burgers die in aanraking komen met AI-systemen. De tekst focust voornamelijk op transparantie over hoe AI wordt ingezet. Aangezien de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is voor AI-toepassingen die betrekking hebben op omroepactiviteiten, zal ik nagaan welke regelgevende initiatieven binnen onze Vlaamse mediabevoegdheid noodzakelijk zijn om de risico’s rond AI te beperken zonder het innovatieve karakter en de mogelijkheden in de mediasector teniet te doen.”

“Vervolgens dient ook de Verordening van 29 februari 2024 over transparantie en gerichte politieke reclame een vertaling naar de Vlaamse rechtsorde te krijgen. Deze verordening heeft als doel om informatie-manipulatie en buitenlandse inmenging in verkiezingen tegen te gaan, en moet het voor burgers eenvoudiger maken om politieke advertenties als zodanig te herkennen, weten waar ze vandaan komen en kunnen nagaan of het gerichte reclame betreft. Het toepassingsgebied van deze verordening is niet louter beperkt tot audiovisuele en auditieve mediadiensten, maar omvat alle media. De wijze waarop de reclamediens wordt geleverd of verspreid, is irrelevant.”

“Ten slotte zal ik de mediaregelgeving in Vlaanderen ook in lijn brengen met de Europese Verordening Mediavrijheid (European Media Freedom Act, EMFA) die op 17 april 2024 gepubliceerd werd. De EMFA zorgt voor een gemeenschappelijk kader voor mediadiensten in de interne markt en moet het pluralisme in de media en de onafhankelijkheid van mediadiensten beschermen. De tekst bevat een aantal nieuwe regels die van toepassing zijn op mediadiensten in de brede betekenis waaronder publieke en commerciële televisie- en radio-uitzendingen, audiovisuele mediadiensten op aanvraag, online mediadiensten, audiopodcasts en perspublicaties. De EMFA is eveneens een verordening, hetgeen betekent dat de tekst rechtstreeks toepasselijk is in de rechtsorde van de lidstaten zonder dat er uitvoeringswetgeving nodig is. Toch zullen we het mediadecreet met deze verordening in overeenstemming brengen.”

De BBT media 2025 stelt onder het luik OD V.1.2 “Samen met onze partners garanderen we een dynamisch en evenwichtig omroeplandschap in Vlaanderen”:

“Ik zal in 2025 de mediaregelgeving in Vlaanderen in lijn brengen met de Europese Verordening Mediavrijheid (EMFA) die op 17 april 2024 gepubliceerd werd. De EMFA zorgt voor een gemeenschappelijk kader voor mediadiensten in de interne markt, en moet het pluralisme in de media en de onafhankelijkheid van mediadiensten beschermen. [...]” Pagina 3 van 10

“Ten slotte moet ook de Verordening van 29 februari 2024 over transparantie en gerichte politieke reclame een vertaling naar de Vlaamse rechtsorde krijgen. Deze verordening heeft

als doel om informatiemanipulatie en buitenlandse inmenging in verkiezingen tegen te gaan, en moet het voor burgers eenvoudiger maken om politieke advertenties als zodanig te herkennen, weten waar ze vandaan komen en kunnen nagaan of het gerichte reclame betreft. [...].”

B. VORIGE BESLISSINGEN EN ADVIEZEN

- De Vlaamse Regering gaf haar eerste principiële goedkeuring aan dit dossier op 23 mei 2025 (VR 2025 2305 DOC.0429/1);
- De Sectorraad Media van de Strategische Adviesraad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media verleende advies op 27 juni 2025;
- De Vlaamse Toezichtcommissie voor de verwerking van persoonsgegevens verleende advies nr. 2025/034 op 3 juni 2025;
- De Vlaamse Regering gaf haar tweede principiële goedkeuring aan dit dossier op 14 juli 2025 (VR 2025 1407 DOC.0668/1);
- De Raad van State afdeling Wetgeving verleende advies nr. 78.025/1/V op 12 augustus 2025.

Advies Raad van State afdeling Wetgeving

Conform de beslissing van de Vlaamse Regering van 14 juli 2025 waarmee dit dossier een tweede maal principieel werd goedgekeurd, werd op 18 juli 2025 aan de Raad van State advies gevraagd over dit voorontwerp van decreet. De Raad bracht zijn advies nr. 78.025/1/V uit op 12 augustus 2025.

1. Met betrekking tot de bevoegdheidsverdeling brengt de Raad enkele basisbeginselen in herinnering.
 - De gemeenschappen zijn overeenkomstig artikel 4, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bevoegd voor “de inhoudelijke en technische aspecten van de audiovisuele en de auditieve mediadiensten”. Bij de Zesde Staatshervorming is de omschrijving van de omroepbevoegdheid van de gemeenschappen geherformuleerd en aangepast aan de ingrijpende technologische evoluties en de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. De bedoeling van deze herformulering was om de bestaande bevoegdheidsverdeling te bevestigen, niet om ze te wijzigen.
 - De Raad herhaalt dat de regeling van videoplatformdiensten tot de bevoegdheid van de gemeenschappen behoort. Hetzelfde geldt voor tussenhandelsdiensten met betrekking tot omroepactiviteiten.
 - Wat reclame betreft, stelt de Raad dat de gemeenschappen op grond van arrest nr. 70/2013 van het Grondwettelijk Hof principieel bevoegd zijn voor de reclameregels met betrekking tot mediadiensten. Hoewel de federale overheid bevoegd blijft om bepalingen vast te stellen die de reclame of sponsoring regelen van producten met het doel de volksgezondheid te beschermen en om algemene regels in het kader van de bescherming van de consument vast te stellen, kan daaruit volgens de Raad niet afgeleid worden dat de gemeenschappen elke bevoegdheid ontberen om reclame binnen hun bevoegdheidssfeer te regelen. De Raad stelt dat in de mate dat een regeling van reclame betrekking heeft op de inhoudelijke aspecten van mediadiensten de gemeenschappen ook bevoegd zijn. In zijn advies geeft de Raad mee dat het voorontwerp zelf geen regels met betrekking tot reclame bevat, maar de VRM machtigt om de Europeesrechtelijk vastgestelde regels inzake transparantie bij politieke reclame te handhaven in het kader van omroepactiviteiten. Die regels zien niet toe op de bescherming van de consument of op de regeling van producten waarvoor de federale overheid bevoegd is.
 - De Raad herhaalt dat ook de technische aspecten van de ontvangsttoestellen kunnen worden geregeld door de gemeenschappen. Het voorliggende voorontwerp machtigt de VRM door middel van artikel 12, 9° (nieuwe nummering: 14, 9°), erop toe te zien dat fabrikanten, ontwikkelaars en importeurs van apparaten of gebruikersinterfaces de bepalingen van de Europese verordening mediavrijheid naleven die eisen dat die toestellen een functionaliteit

hebben waarmee gebruikers op ieder moment hun configuratie vrij en eenvoudig kunnen wijzigen en in het kader waarvan de visuele identiteit van aanbieders van mediadiensten consequent en duidelijk zichtbaar moet zijn voor de gebruiker. Hoewel de ontwerptekst niet zelf de technische aspecten van ontvangsttoestellen regelt, wordt wel voorzien in de uitvoering van en het toezicht op regels betreffende die aspecten door de VRM.

- Als conclusie besluit de Raad dat rekening houdend met bovenstaande basisprincipes kan vastgesteld worden dat de uitvoering van de verschillende verordeningen in het kader van het voorontwerp zich beperkt tot de uitvoering van rechtstreeks toepasselijke Europeesrechtelijke regels in de mate dat die betrekking hebben op de inhoudelijke of technische aspecten van audiovisuele en auditieve mediadiensten, met inbegrip van videoplatformdiensten en tussenhandelsdiensten. De Vlaamse Gemeenschap is volgens de Raad van State dan ook bevoegd om de regelingen zoals omschreven in punt 2 van het advies van de Raad ter uitvoering van de betreffende verordeningen aan te nemen.

2. Wat de vormvereisten betreft, verwijst de Raad naar het Samenwerkingsakkoord van 17 november 2006 tussen de Federale Staat, de Vlaamse Gemeenschap, de Franstalige Gemeenschap en de Duitstalige Gemeenschap 'betreffende het wederzijds consulteren bij het opstellen van regelgeving inzake elektronische communicatienetwerken, het uitwisselen van informatie en de uitoefening van de bevoegdheden met betrekking tot elektronische communicatienetwerken door de regulerende instanties bevoegd voor telecommunicatie of radio-omroep en televisie' en meer specifiek naar artikel 9 van dit Samenwerkingsakkoord. Volgens de Raad is er een overlegverplichting voor elke ontwerpregelgeving van de Gemeenschappen op het vlak van mediadiensten ("omroep") en bijgevolg moet het voorontwerp dan ook ter consultatie worden voorgelegd aan het Interministerieel Comité voor Telecommunicatie en Radio-omroep en Televisie. Daarnaast is de Raad van mening dat er los van het samenwerkingsakkoord een wederzijdse consultatie nodig is omdat de uitoefening van de bevoegdheden voor de uitvoering, het toezicht en de internationale vertegenwoordiging in het kader van de drie verordeningen moet gebeuren in samenwerking tussen de verschillende autoriteiten van de drie gemeenschappen en de federale overheid waarvoor een samenwerkingsakkoord moet worden gesloten.

In antwoord hierop kan het volgende gesteld worden. In 2004 oordeelde het Grondwettelijk Hof dat *"de bevoegdheden van de federale Staat en de gemeenschappen inzake de elektronische communicatie-infrastructuur, ten gevolge van de technologische evolutie, dermate verweven geworden (zijn) dat ze niet meer dan in onderlinge samenwerking kunnen worden uitgeoefend"* (Arbitragehof nr. 132/2004 van 14 juli 2004). Volgens het Hof moet *"de aan de radio-omroep en de televisie en de telecommunicatie gemeenschappelijke elektronische transmissie-infrastructuur in samenwerking tussen de federale Staat en de gemeenschappen worden geregeld, teneinde te bewerkstelligen dat die overheden hun respectieve normen op elkaar afstemmen en om te vermijden dat die infrastructuur aan tegenstrijdige bepalingen wordt onderworpen"* (Arbitragehof, nr. 128/2005 van 13 juli 2005). In een volgend arrest breidde het Hof de samenwerkingsverplichting ook uit tot de regels van de elektronische communicatiediensten die gemeenschappelijk zijn aan de radio-omroep, de televisie en de telecommunicatie (Arbitragehof, nr. 163/2006 van 8 november 2006). In navolging van deze rechtspraak van het Grondwettelijk Hof werd het voornoemde Samenwerkingsakkoord van 17 november 2006 gesloten. Door toedoen van artikel 9 van het samenwerkingsakkoord werd een Interministerieel Comité voor Telecommunicatie en Radio-omroep en Televisie opgericht dat tot taak heeft om een wederzijdse consultatie te organiseren *"omtrent mekaars initiatieven inzake het opstellen van ontwerpregelgeving met betrekking tot omroep en telecommunicatie"*. Bij de zesde staatshervorming heeft de bijzondere wetgever de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof gecodificeerd in artikel 92bis, §4sexies BWHL dat de federale overheid en de gemeenschappen ertoe verplicht om een samenwerkingsakkoord te sluiten *"betreffende de coördinatie van de regelgeving en de regulering van de aan de audiovisuele en auditieve mediadiensten enerzijds en de telecommunicatie anderzijds gemeenschappelijke netwerken en elektronische communicatiediensten"*. De verplichting tot het sluiten van een samenwerkingsakkoord geldt dus

niet voor de netwerken en elektronische communicatiediensten die geen gemeenschappelijk karakter hebben.

De Afdeling Wetgeving van de Raad van State heeft er in verschillende adviezen op gewezen dat de consultatieverplichting die vervat zit in artikel 9 van het samenwerkingsakkoord van 17 november 2006 uiterst ruim is geformuleerd. In voorliggend advies herhaalt de Raad dit opnieuw. Volgens de Raad slaat dat artikel op alle respectieve initiatieven van de partijen, ook op die van de federale overheid, betreffende iedere ontwerpregelgeving aangaande radio-omroep en iedere ontwerpregelgeving aangaande telecommunicatie. In het bijzonder slaat dat artikel 9 op iedere ontwerpregelgeving aangaande radio-omroep en televisie, en niet enkel op de ontwerpregelgeving aangaande de netwerken. In dat verband merkt de Raad ook telkens op dat hoewel het opschrift van het samenwerkingsakkoord van 17 november 2006 verwijst naar het begrip “elektronische communicatienetwerken”, dat opschrift, dat per definitie niet van regelgevende aard is, niet tot gevolg heeft dat de draagwijdte van artikel 9 van het samenwerkingsakkoord wordt ingeperkt. Deze lezing van de in het samenwerkingsakkoord georganiseerde samenwerking is veel breder dan door het Grondwettelijk Hof of door artikel 92*bis*, §4*sexies* BWHI wordt vereist, die enkel samenwerking vereisen inzake elektronische communicatienetwerken en -diensten die een gemeenschappelijk karakter hebben (Verslag van de deskundigenwerkgroep “Telecommunicatie”, Parl.St. Senaat 2012-13, nr. 2232/2, 30). *In casu* stelt de Raad zelf dat er geen sprake is van gemeenschappelijke netwerken.

In het verleden heeft de Vlaamse Gemeenschap regelgeving op het vlak van mediadiensten uitgevaardigd zonder dit ter consultatie aan het Interministerieel Comité voor Telecommunicatie en Radio-omroep en Televisie voor te leggen, zonder dat de Raad van State daarover een opmerking heeft gemaakt, vb. advies 68.221/3 van 16 december 2020, advies 75.150/3 van 13 februari 2024, advies 74.162/3 van 27 oktober 2023.

Uit het feit dat er in het kader van de uitvoering van de drie betrokken verordeningen mogelijks samenwerkingsakkoorden zullen moeten worden afgesloten met de andere gemeenschappen en de federale overheid kan evenmin afgeleid worden dat deze ontwerpregelgeving zou moeten worden voorgelegd aan het Interministerieel Comité voor Telecommunicatie en Radio-omroep en Televisie. De samenwerking die noodzakelijk is voor de uitvoering van de verordeningen die in voorliggend voorontwerp van decreet aan bod komen, vloeit immers niet zozeer voort uit de verstrengeling van de bevoegdheden inzake omroep en telecommunicatie, noch uit de despecialisatie van infrastructuur en netwerken of uit de nieuwe diensten die ontstaan zijn als gevolg van de convergentie tussen de sectoren radio-omroep en televisie en telecommunicatie, noch uit het feit dat het stelsel van bevoegdheidsverdeling in België de aangelegenheid van radio-omroep en televisie, enerzijds, en de andere vormen van telecommunicatie, anderzijds, aan onderscheiden wetgevers toevertrouwt. De samenwerking vloeit eerder voort uit de raakpunten en overlappingen tussen de gemeenschapsbevoegdheid voor audiovisuele mediadiensten en de federale bevoegdheid voor onder meer het mededingingsrecht, het handelsrecht, de intellectuele eigendom en de organisatie van verkiezingen. Dit soort vermenging van bevoegdheden valt buiten het toepassingsgebied van het samenwerkingsakkoord van 17 november 2006.

3. Daarnaast heeft de Raad twee algemene opmerkingen geformuleerd.

- De Raad stelt vast dat het voorontwerp geen verwijzing bevat naar de uitvoering van het klachtenrecht dat in artikel 24 van verordening 2024/900 en in artikel 85 van de verordening artificiële intelligentie uitdrukkelijk opgenomen werd. De Raad gaat ermee akkoord dat de bestaande klachtenmechanismen bij de VRM zo zijn opgesteld dat ze voldoen aan de vereisten die door voornoemde artikels opgelegd worden. De Raad raadt aan om voor de duidelijkheid in de memorie van toelichting te verwijzen naar het bestaan van het klachtenrecht dat voortvloeit uit beide verordeningen en de wijze waarop aan dat klachtenrecht reeds uitvoering wordt gegeven in het Mediadecreet en het procedurebesluit betreffende de VRM.

In antwoord hierop kan worden meegegeven dat deze verduidelijking in de memorie van toelichting wordt opgenomen.

- De Raad geeft aan dat er ook geen vermelding wordt gemaakt van artikel 21, lid 1 van de Europese verordening mediavrijheid. Die bepaling schrijft voor: “*[d]oor een lidstaat getroffen wetgevende, regulerende of bestuursrechtelijke maatregelen die waarschijnlijk van invloed zijn op de pluriformiteit van de media of de redactionele onafhankelijkheid van aanbieders van mediadiensten op de interne markt, moeten naar behoren worden gemotiveerd en evenredig zijn. Dergelijke maatregelen moeten gemotiveerd, transparant, objectief en niet-discriminerend zijn.*”. Daarnaast stelt de Raad dat artikel 21, lid 2 van die verordening voorschrijft dat nationale procedures die worden gebruikt ter vaststelling van een bestuursrechtelijke maatregel zoals vermeld in het eerste lid, vooraf vastgestelde termijnen moeten hebben die zonder onnodige vertraging worden uitgevoerd. De Raad beveelt aan om de verschillende bestaande en nieuwe procedures te screenen op hun verenigbaarheid met die bepaling, en desgevallend het voorontwerp aan te vullen of via een apart te nemen besluit de uitvoeringsbesluiten van het Mediadecreet te actualiseren.

Deze opmerkingen van de Raad hebben tot de volgende reflecties geleid. Voor wat betreft het eerste lid van artikel 21 van de Europese verordening mediavrijheid, kan in de eerste plaats verwezen worden naar de Grondwet en naar de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het motiveringsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Alle wetten en overheidsbesluiten moeten voldoende gemotiveerd zijn en mogen niet verder gaan dan nodig om het beoogde doel te bereiken. Dit wordt systematisch afgetoetst door het Grondwettelijk Hof en de Raad van State. Dezelfde beginselen vloeien voort uit het EVRM en het EU-recht. Het lijkt niet nodig om dit verder te specificeren in dit voorontwerp.

De laatste zin van het eerste lid van artikel 21 van de Europese verordening mediavrijheid vereist bovendien dat wetgevende, regulerende of bestuursrechtelijke maatregelen transparant, objectief en niet-discriminerend zijn. Ook deze principes zijn al verankerd in het Belgisch recht. Het transparantiebeginsel wordt aan alle overheden opgelegd door de wetgeving inzake openbaarheid van bestuur. Objectiviteit is een onrechtstreeks onderdeel van behoorlijk bestuur en komt tot uiting in het motiveringsbeginsel (zoals ook blijkt uit overweging 60 bij de Europese verordening mediavrijheid) en het proportionaliteitsbeginsel. Het non-discriminatiebeginsel is verankerd in de Grondwet en in het EVRM, het VWEU, en het Handvest van de Grondrechten van de EU. Op basis van het voorgaande kunnen we stellen dat aan de vereisten van artikel 21, eerste lid, van de Europese verordening mediavrijheid reeds voldaan is in ons recht.

In het algemeen kan daar nog worden aan toegevoegd dat deze bepaling voldoende duidelijk en nauwkeurig is geformuleerd waardoor ze op grond van de directe werking van de verordening geen verdere uitvoeringshandelingen vereist.

Voor wat betreft het tweede lid van artikel 21 van de Europese verordening mediavrijheid, moet in de eerste plaats verwezen worden naar de betekenis van het concept “bestuursrechtelijke maatregel” (in het Engels: “*administrative measure*”, in het Frans: “*mesure administrative*”). Uit de toelichting van de Europese Commissie bij de voorbereiding van de Europese verordening mediavrijheid blijkt dat hiermee bedoeld wordt op maatregelen genomen door administratieve autoriteiten die van toepassing zijn op individuele dossiers. Het gaat dus niet om uitvoeringsbesluiten die toepasselijk zijn “*erga omnes*”. In toepassing van voorliggend voorontwerp van decreet betreft dit beslissingen van de VRM die waarschijnlijk van invloed zijn op de pluriformiteit van de media of de redactionele onafhankelijkheid van aanbieders van mediadiensten op de interne markt. Deze regel uit artikel 21, lid 2 van de Europese verordening mediavrijheid is bedoeld om meer rechtszekerheid te creëren zodat aanbieders van mediadiensten weten dat een beslissing binnen een bepaalde termijn genomen zal worden. In dit verband kan verwezen worden naar

het besluit van de Vlaamse Regering van 30 juni 2006 betreffende de procedure voor de VRM. Dit besluit bevat vaste termijnen voor beslissing door de algemene kamer bij klachten, vergunningen en kennisgevingen. Het Besluit van de Vlaamse regering van 21 april 2017 houdende diverse uitvoeringsbepalingen over de landelijke, netwerk- en lokale radio-omroeporganisaties en houdende wijziging van diverse besluiten over radio-omroep bevat vaste termijnen voor de erkenning door de Vlaamse regering van landelijke, netwerk- en lokale radio-omroepen.

In uitvoering van artikel 12, 3° (nieuwe nummering: 14, 3°) van voorliggend voorontwerp van decreet zal de algemene kamer van de VRM in voorkomend geval de verklaring, vermeld in artikel 18, lid 1, d), van de Europese verordening mediavrijheid al dan niet moeten bevestigen. In uitvoering van artikel 12, 4° (nieuwe nummering: 14, 4°) van voorliggend voorontwerp zal de algemene kamer met toepassing van artikel 22, lid 1, van de Europese verordening mediavrijheid moeten oordelen over concentraties op de mediamarkt die van aanzienlijke invloed zouden kunnen zijn op de pluriformiteit van de media en op de redactionele onafhankelijkheid. Beide soorten beslissingen van de algemene kamer kunnen impact hebben op de pluriformiteit van de media of de redactionele onafhankelijkheid van aanbieders van mediadiensten op de interne markt en moeten dus gekoppeld worden aan vooraf vastgestelde termijnen. In uitvoering van de vraag van de Raad zullen in het besluit van de Vlaamse Regering ter uitvoering van dit decreet de termijnen worden gepreciseerd waarbinnen de algemene kamer deze beslissingen neemt.

4. Bij het onderzoek van de tekst merkt de Raad het volgende op:

- Het voorontwerp omschrijft nergens het begrip “deepfake”, gedefinieerd in artikel 3, 60° van de verordening artificiële intelligentie. Vermits het voorontwerp naar dat specifieke in de verordening gedefinieerde begrip verwijst, beveelt de Raad aan om in de ontwerp tekst na het woord “deepfake” de zinsnede “in de zin van artikel 3, 60° van de verordening artificiële intelligentie” toe te voegen.

Deze aanbeveling wordt opgevolgd en de tekst werd in die zin aangepast.

- De VRM wordt aangewezen als markttoezichtautoriteit zoals vermeld in artikel 70 van de verordening artificiële intelligentie. De Raad stelt de vraag of de VRM wel voldoet aan de vereisten die in dat verband voortvloeien uit verordening 2019/1020 betreffende markttoezicht en conformiteit van producten. In overeenstemming met artikel 74 van de verordening artificiële intelligentie is die verordening immers van toepassing op AI-systemen die onder de verordening artificiële intelligentie vallen. Volgens de Raad lijkt de VRM niet te beschikken over de vereiste inspectie- en vernietigingsbevoegdheden.

In antwoord hierop kan worden meegegeven dat artikel 70 van de verordening artificiële intelligentie niet vereist dat elke afzonderlijke markttoezichtautoriteit over het volledige arsenaal aan inspectie- en vernietigingsbevoegdheden van verordening 2019/1020 beschikt. Artikel 70 van de verordening artificiële intelligentie laat toe dat de toezichtsfuncties worden verdeeld over meerdere bevoegde autoriteiten naargelang sector of verplichting, mits zij gezamenlijk het geheel van markttoezichttaken dekken en samenwerken via het nationale coördinatiepunt. De in artikel 74 van de verordening artificiële intelligentie bedoelde toepassing van verordening 2019/1020 beoogt een gecoördineerd handhavingssysteem voor AI-systemen, niet de duplicatie van alle technische marktinterventiebevoegdheden bij elke betrokken instantie. Het toezicht van de VRM als markttoezichtautoriteit voor artikel 50, lid 4 van de verordening artificiële intelligentie betreft niet de ex post conformiteitscontrole of marketingreep bij hoog-risico-AI-systemen, maar de naleving van transparantieplichtingen bij gebruiksverantwoordelijken van een AI systeem. De VRM beschikt over de noodzakelijke onderzoeks- en sanctiebevoegdheden om schendingen van die verplichtingen te beteugelen overeenkomstig artikel 99 van de verordening artificiële intelligentie, zoals toegewezen in artikel 17 (nieuwe nummering: 19) van dit wijzigingsdecreet. Indien bij de uitvoering van dit

toezicht aanwijzingen ontstaan van niet-conformiteit van een AI-systeem in de zin van Verordening 2019/1020, kan de VRM de bevoegde markttoezichtautoriteit inschakelen.

- Uit artikel 12, 4 ° (nieuwe nummering: 14, 4°) van het voorontwerp leidt de Raad af dat de rol van de VRM inzake mediaconcentraties eerder ondergeschikt is aan en aanvullend op het mededingingsrechtelijke concentratietoezicht. Volgens de Raad is dit niet in lijn met artikel 22, eerste lid, eerste en tweede alinea van de Europese verordening mediavrijheid. De Raad is van mening dat uit beide bepalingen voortvloeit dat naast de bestaande mededingingsregels in een afzonderlijk nevensgeschikt concentratietoezicht vanuit de oogpunten van pluriformiteit van de media en redactionele onafhankelijkheid voorzien dient te worden en dat daartoe eigen materiële en procedurele regels dienen te worden aangenomen, waarin het voorontwerp niet voorziet. De Raad vervolgt dat door te stellen dat het VRM-concentratietoezicht ondergeschikt is aan het mededingingsrechtelijke toezicht en slechts op vraag van de Belgische Mededingingsautoriteit kan worden toegepast, het voorontwerp de nevensgeschikte rol die de Europese verordening mediavrijheid voorziet voor mediarechtelijk concentratietoezicht miskent. Bovendien blijkt uit de memorie van toelichting niet dat een dergelijk nevensgeschikt mediarechtelijk toezicht in de toekomst op het niveau van de Vlaamse Gemeenschap nog verder zal worden uitgewerkt. De Raad voegt daaraan toe dat aangezien de Europese verordening mediavrijheid een afzonderlijk en nevensgeschikt mediarechtelijk concentratietoezicht vereist naast het bestaande mededingingsrechtelijk concentratietoezicht er nood zal zijn aan coördinatie en samenwerking tussen de nationale regulerende instanties of organen en de mededingingsautoriteiten. Daarom is het in de memorie van toelichting vooropgestelde samenwerkingsakkoord tussen de verschillende bevoegde overheden volgens de Raad nog steeds nodig.

Op deze opmerking van de Raad kan het volgende geantwoord worden. Artikel 22, eerste lid van de Europese verordening mediavrijheid bepaalt dat lidstaten regels moeten invoeren ter beoordeling van mediaconcentraties die van aanzienlijke invloed zouden kunnen zijn op de pluriformiteit van de media en op de redactionele onafhankelijkheid. Dezelfde bepaling stelt dat de mediaregulatoren voor die beoordeling verantwoordelijk moeten zijn, of daar substantieel bij betrokken moeten worden. De laatste paragraaf van artikel 22, eerste lid van de Europese verordening mediavrijheid bepaalt dat deze beoordeling van mediaconcentraties losstaat van de beoordeling op grond van het mededingingsrecht. De bepaling die ter advies aan de Raad werd overgemaakt, was in overeenstemming met wat bepaald wordt in de Europese verordening mediavrijheid. Niettegenstaande werd beslist om de procedure inzake de beoordeling van mediaconcentraties die van aanzienlijke invloed zouden kunnen zijn op de pluriformiteit van de media en op de redactionele onafhankelijkheid aan te passen. Door de aanpassing van het artikel zal de VRM de beoordeling van mediaconcentraties die van aanzienlijke invloed zouden kunnen zijn op de pluriformiteit van de media en de redactionele onafhankelijkheid zelf autonoom opnemen. Dit betekent dat de VRM de bevoegdheid en handvaten zal krijgen om mediaconcentraties te verhinderen of voorwaarden op te leggen om de pluriformiteit van de media en de redactionele onafhankelijkheid te waarborgen, mocht dat nodig zijn. De procedure voor de beoordeling van deze mediaconcentraties zal verder worden uitgewerkt in een uitvoeringsbesluit.

De Belgische Mededingingsautoriteit blijft exclusief bevoegd voor de beslissing over de concentratie op basis van mededingingsrechtelijke criteria, en oordeelt daar onafhankelijk over.

Er zal, zoals de Raad aangeeft, nog steeds nood zijn aan coördinatie en samenwerking tussen de nationale regulerende instanties of organen en de mededingingsautoriteiten. Alleen op die manier kan gegarandeerd worden dat mededingingsrechtelijke en mediapluralistische aspecten van mediaconcentraties op een coherente wijze worden beoordeeld. Dit natuurlijk steeds met respect voor elkaars bevoegdheid. Om die reden zal, zoals aangekondigd in de

memorie van toelichting, indien nodig een samenwerkingsakkoord gesloten worden tussen de verschillende bevoegde autoriteiten.

- In het kader van het te vervangen tweede lid van artikel 227/1 van het Mediadecreet stelt de Raad dat er procedures voorzien moeten worden om de Belgische standpuntbepaling in de Europese raad voor mediadiensten te organiseren met respect voor de Belgische bevoegdheidsverdelende regels. De Raad geeft aan dat de vertegenwoordiging en de standpuntbepaling namens België overeenkomstig artikel 92*bis*, § 4*bis*, eerste lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 in een samenwerkingsakkoord dienen te worden geregeld. De Raad suggereert om eventueel het toepassingsgebied uit te breiden van het samenwerkingsakkoord van 8 maart 1994 tussen de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten 'met betrekking tot de vertegenwoordiging van het Koninkrijk België in de Ministerraad van de Europese Unie' of in een analoge regeling te voorzien in het samenwerkingsakkoord dat in de memorie van toelichting bij het thans voorliggende voorontwerp in het vooruitzicht wordt gesteld omtrent de samenwerking tussen de verschillende nationale regulerende instanties of organen.

In antwoord hierop kan worden gesteld dat de Europese raad voor mediadiensten, als vervanger en opvolger van de Europese Groep van regulerende instanties voor audiovisuele mediadiensten (ERGA), is samengesteld uit vertegenwoordigers van de nationale regulerende instanties of organen. Krachtens artikel 2, 13° van de Europese verordening mediavrijheid zijn dit de *“door een lidstaat op grond van artikel 30 van Richtlijn 2010/13/EU aangewezen instanties of organen”*. Artikel 10, lid 4 van de Europese verordening mediavrijheid stelt: *“Indien een lidstaat meer dan één nationale regulerende instantie of nationaal regulerend orgaan heeft, zorgen die nationale regulerende instanties of organen indien nodig voor onderlinge coördinatie en benoemen ze een gezamenlijke vertegenwoordiger. De gezamenlijke vertegenwoordiger oefent het stemrecht uit.”* Met deze passages werd rekening gehouden in de voorliggende tekst. De ontworpen paragraaf 6/2 van artikel 218 van het Mediadecreet bevestigt dat de VRM in het kader van de toepassing van de Europese verordening mediavrijheid samenwerkt met de bevoegde regulerende instanties voor radio-omroep en televisie en voor telecommunicatie van de gemeenschappen, de federale overheid en de andere lidstaten van de Europese Gemeenschap en de Europese Economische Ruimte, evenals met de Belgische mededingingsautoriteiten en met de regulerende en toezichthoudende instanties in de overige economische sectoren in België. Het ontworpen artikel 227/1, tweede lid, bevestigt daarnaast dat de VRM deelneemt aan de werking van Europese Raad voor mediadiensten en dit in coördinatie met de andere bevoegde Belgische regulerende instanties.

De deelname van de regulerende instanties voor radio-omroep en televisie van de gemeenschappen aan ERGA verliep tot op heden volgens een beurtrol waarbij elk van de 3 gemeenschapsregulators om de beurt het woord voerde, naar analogie met het systeem dat is uitgewerkt in het Samenwerkingsakkoord van 8 maart 1994 tussen de Federale Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten, met betrekking tot de vertegenwoordiging van het Koninkrijk België in de Ministerraad van de Europese Unie. De Raad stelt echter dat er in de nodige procedures moet worden voorzien om de Belgische standpuntbepaling in de raad voor mediadiensten te organiseren met respect voor de Belgische bevoegdheidsverdelende regels. Teneinde dit op gepaste wijze te formaliseren, zullen we daarover met de andere gemeenschappen en met federale overheid de nodige afspraken maken.

De coördinatie met de bevoegde Belgische regulerende instanties waarin het ontworpen artikel 227/1 voorziet, heeft betrekking op de voorbereiding van de onderhandelingen en de beslissingen, evenals op het opvolgen van de werkzaamheden van de Europese Raad van mediadiensten. Om die reden kan worden besloten dat is voldaan aan het overlegvereiste bepaald in artikel 92*bis*, §4*bis*, tweede lid, van de BWHI, en dat de ontworpen regeling in afwachting van het in het eerste lid van die bepaling vermelde samenwerkingsakkoord, doorgang kan vinden. Deze redenering stemt overeen met advies nr. 78.899/3 dat de Raad van

State op 9 maart 2026 over hetzelfde onderwerp formuleerde bij een voorontwerp van decreet van de Duitstalige Gemeenschap “zur abänderung des Dekrets vom 1. März 2021 über die Mediendienste und die Kinovorstellungen und des Dekrets vom 27. Juni 1986 über das Belgische Rundfunk- und Fernsehzentrum der Deutschsprachigen Gemeinschaft”.

- De Raad heeft twee opmerkingen over het in te voegen derde lid van artikel 228/2 van het Mediadecreet. Ten eerste beveelt de Raad aan om de ontwerpbepaling aan een bijkomend onderzoek te onderwerpen, omdat deze geen correcte uitvoering lijkt te vormen van artikel 25, lid 5 van verordening 2024/900. Het opleggen van een dwangsom is volgens de Raad niet beperkt tot de vermelde artikelen, maar kan ook een middel zijn om meer algemeen verplichtingen van de verordening effectief te handhaven. Bijgevolg moet onderzocht worden of de opsomming in het ontworpen artikel 228/3, derde lid van het Mediadecreet niet te beperkt is. Daarnaast kunnen dwangsommen met toepassing van artikel 25 lid 5 enkel opgelegd worden om opdrachtgevers, aanbieders of uitgevers van politieke reclamediens ten te verplichten een einde te maken aan “een ernstige en herhaalde inbreuk op deze verordening”. De Raad geeft aan dat het voorontwerp de VRM lijkt te machtigen dwangsommen op te leggen voor elke inbreuk op specifieke bepalingen van verordening 2024/900, zelfs indien het niet gaat om een “ernstige en herhaalde inbreuk”, zoals door artikel 25, lid 5, van diezelfde verordening vereist wordt. Aangezien de lidstaten niet mogen afwijken van de bepalingen van die verordening is een uitbreiding van de dwangsomregeling tot gevallen waarin geen “ernstige en herhaalde inbreuk” aan de orde is volgens de Raad niet toegelaten. Het voorontwerp dient in die zin dan ook aangepast te worden. Bovendien is de Raad van mening dat de aard, het bedrag en de procedurele modaliteiten van de op te leggen dwangsom duidelijker omschreven dienen te worden. De decreetgever moet voorzien in een passend kader voor de tenuitvoerlegging van artikel 25, lid 5, tweede zin op een wijze die de effectiviteit van de verordening garandeert zonder dat afbreuk wordt gedaan aan de grondrechten van de geïnteresseerde actoren. De Raad voegt daaraan toe dat de dwangsom vermeld in artikel 25, lid 5, tweede zin ook als een bijkomend sanctioneringsmechanisme zou kunnen worden aangewend. In de mate dat dergelijke dwangsommen een repressief karakter zouden hebben, stelt de Raad dat het legaliteitsbeginsel in strafzaken vereist dat de hoogte van de dwangsom en de procedure voor het opleggen ervan in het decreet zelf duidelijker omschreven worden. Zelfs als de voorziene dwangsom louter van preventieve aard zou zijn, is de Raad van oordeel dat omwille van de rechtszekerheid minstens bepaald zou moeten worden binnen welke grenzen die dwangsom kan worden opgelegd of minstens moet aangestipt worden dat het evenredigheidsbeginsel bij het opleggen van een dwangsom gerespecteerd moet worden. De Raad stelt dat het voorontwerp ook op dat vlak aan bijkomend onderzoek moet worden onderworpen en desgevallend worden aangevuld.

Deze opmerkingen van de Raad kunnen worden beaamd. De dwangsom waarvan sprake in het ontworpen artikel 228/3, derde lid mag met toepassing van artikel 25, lid 5, tweede zin van verordening 2024/900 niet beperkt blijven tot de aldaar opgesomde artikelen van voormelde verordening. Bovendien moet duidelijk zijn dat zulke dwangsommen enkel kunnen opgelegd worden als er sprake is van een ernstige en herhaalde inbreuk op de verordening 2024/900. Het opleggen van een dwangsom kan inderdaad ook niet zonder dat de aard, het bedrag en de procedurele modaliteiten ervan in het decreet omschreven worden.

Het opleggen van een dwangsom met toepassing van artikel 25, lid 5, van verordening 2024/900 is echter niet verplicht. Lidstaten kunnen er ook perfect voor kiezen om niet met dwangsommen te werken. Bij nader inzien zal daarom in voorliggend wijzigingsdecreet worden afgestapt van de mogelijkheid voor de VRM om dwangsommen op te leggen. De tekst van het eerste lid van het ontworpen artikel 228/3 wordt in die zin aangepast (punt (e) van art 22, lid 5 is niet langer van toepassing), en het derde lid van hetzelfde artikel wordt geschrapt.

- Artikel 22 (nieuwe nummering: 25) van het voorontwerp voorziet in een getrapte inwerkingtreding op verschillende tijdstippen tussen 8 februari 2025 en 8 mei 2027. De gekozen data hebben tot gevolg dat aan bepaalde artikelen van het voorontwerp terugwerkende kracht zal worden verleend. De Raad geeft mee dat voor zover die bepalingen slechts technische aanvullingen aan materieelrechtelijke verplichtingen doorvoeren, door aan te duiden dat de VRM de bevoegde autoriteit wordt in het kader van de toepassing van of samenwerking over de drie verordeningen op het vlak van mediadiensten waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is, met die terugwerkende kracht kan worden ingestemd. In dat geval worden de rechten van derden immers niet geraakt, maar wordt de uitvoering van verordeningen, die vanaf die data sowieso rechtstreeks toepasselijk zijn in de Belgische rechtsorde en aan derden vanaf dat ogenblik verplichtingen opleggen, vergezeld van bepalingen die de bevoegde toezichthoudende autoriteit aanduiden die over de toepassing van die verplichtingen zal waken. Met uitzondering van artikel 15 (nieuwe nummering: 17) van het voorontwerp, kunnen de hierboven vermelde bepalingen volgens de Raad als technisch in die zin worden beschouwd, waardoor de retroactieve werking ervan aanvaard kan worden. Deze retroactieve werking kan volgens de Raad echter niet aanvaard worden voor artikel 15 (nieuwe nummering: 17) van het voorontwerp omdat de daarin opgenomen sancties niet rechtstreeks voortvloeien uit de Europese verordening mediavrijheid. De Raad wijst erop dat het invoeren van een administratieve geldboete met terugwerkende kracht niet in overeenstemming is met het strafrechtelijk legaliteitsbeginsel bedoeld in artikel 7, eerste lid van het EVRM en artikel 49, eerste lid, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Bijgevolg zal de datum van inwerkingtreding van dit artikel 15 (nieuwe nummering: 17) vervangen moeten worden door een datum die niet voorafgaat aan de bekendmaking van het aan te nemen decreet in het Belgisch Staatsblad.

Deze opmerking van de Raad kan worden bijgetreden. Het is inderdaad uitgesloten dat administratieve sancties en geldboetes worden opgelegd voor gedragingen die zich voorgedaan hebben in het verleden en waarvan het strafbare karakter op dat ogenblik nog niet gekend was. De tekst van artikel 22 (nieuwe nummering: 25) van voorliggend voorontwerp van decreet zal in die zin worden aangepast dat artikel 15 (nieuwe nummering: 17) in werking treedt 10 dagen na publicatie van de tekst in het Belgisch Staatsblad.

Andere wijzigingen

Voor alle duidelijkheid werd aan artikel 3 van het wijzigingsdecreet nog een definitie van “concentratie op de mediamarkt” toegevoegd, met verwijzing naar de definitie van dat begrip in artikel 2, 15° van de Europese verordening mediavrijheid.

Gelet op de doelstelling in het Vlaams Regeerakkoord om de administratieve lasten voor ondernemingen zo veel mogelijk te beperken, wordt de uitvoering van artikel 6 van de Europese verordening mediavrijheid op een andere manier aangepakt. Eerder dan de VRM de taak te geven een databank te ontwikkelen waarin alle aanbieders van mediadiensten de informatie, vermeld in artikel 6, lid 1, van de Europese verordening mediavrijheid, invoeren en deze up-to-date houden, zal verder worden nagegaan in hoeverre bestaande databanken geheel of gedeeltelijk kunnen hergebruikt worden. Enkel indien daartoe geen enkele mogelijkheid bestaat, zal de Vlaamse Regering aan de VRM de opdracht geven om zelf een databank te ontwikkelen. Daarom wordt in het ontworpen artikel 218, §2, 29° de ontwikkeling van een databank voor media-eigendom door de VRM afhankelijk gemaakt van een vraag van de Vlaamse Regering. Op die manier trachten we ook de werklast voor de VRM maximaal te beperken. In tussentijd zal de VRM de informatie die hij in dit verband ontvangt van de aanbieders van mediadiensten publiceren op zijn website, in de vorm van een eenvoudige tabel. Een gelijkaardige oplossing wordt toegepast in het ontwerp van omzettingsdecreet van de Duitstalige Gemeenschap¹. Krachtens artikel 12 van dit ontwerp van decreet voert de Medienrat de gegevens die

¹ Dekretentwurf zur Abänderung des Dekrets vom 1. März 2021 über die Mediendienste und die Kinovorstellungen und des Dekrets vom 27. Juni 1986 über das Belgische Rundfunk- und Fernsehzentrum der Deutschsprachigen Gemeinschaft, Parlement Duitstalige Gemeenschap, 142 (2025-2026) Nr. 1.

hij bekomt met toepassing van artikel 6, lid 1 van de Europese verordening mediavrijheid, in de databank voor media-eigendom in. De toelichting bij dit artikel stelt dat de Medienrat deze informatie bijvoorbeeld in een tabel op zijn website mag publiceren². De Gegevensbeschermingsautoriteit heeft in haar advies van 13 november 2025 geen opmerkingen geformuleerd bij dit artikel.

2. INHOUD

A. ALGEMENE TOELICHTING

Dit voorontwerp van decreet betreft de implementatie op Vlaams niveau van drie verordeningen:

- Verordening (EU) 2024/900 van het Europees Parlement en de Raad van 13 maart 2024 betreffende transparantie en gerichte politieke reclame (hierna verkort geciteerd als: “verordening politieke reclame”);
- Verordening (EU) 2024/1083 van het Europees Parlement en de Raad van 11 april 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijk kader voor mediadiensten op de interne markt en tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU (hierna verkort geciteerd als: “Europese verordening mediavrijheid”);
- Verordening (EU) 2024/1689 van 13 juni 2024 tot vaststelling van geharmoniseerde regels betreffende artificiële intelligentie en tot wijziging van de Verordeningen (EG) nr. 300/2008, (EU) nr. 167/2013, (EU) nr. 168/2013, (EU) 2018/858, (EU) 2018/1139 en (EU) 2019/2144, en de Richtlijnen 2014/90/EU, (EU) 2016/797 en (EU) 2020/1828 (verordening artificiële intelligentie).

Verder wordt verwezen naar de algemene toelichting in VR 2025 2305 DOC.0429/1.

B. TOELICHTING BIJ DE ARTIKELEN

Zie memorie van toelichting.

3. BESTUURLIJKE IMPACT

A. BUDGETTAIRE IMPACT VOOR DE VLAAMSE OVERHEID

Het voorontwerp van decreet heeft geen budgettaire impact voor de Vlaamse Overheid.

B. ESR-TOETS

Deze is niet van toepassing op voorliggend voorontwerp van decreet.

C. IMPACT OP HET PERSONEEL VAN DE VLAAMSE OVERHEID

Het voorontwerp van decreet heeft geen impact op het personeel van de Vlaamse Overheid.

D. IMPACT OP DE LOKALE EN PROVINCIALE BESTUREN

Voorliggend voorontwerp van decreet heeft geen impact op de lokale en provinciale besturen.

² “Der Medienrat kann diese Informationen beispielsweise in Tabellenform auf seiner Webseite veröffentlichen”, Parlament Duitstalige Gemeenschap, 142 (2025-2026) Nr. 1, 19.

4. VERDER TRAJECT

Eenmaal de Vlaamse Regering haar definitieve goedkeuring heeft gegeven voor voorliggend voorontwerp van decreet zijn volgende vervolgstappen gepland:

- voorstelling van het ontwerpdecreet aan de Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media van het Vlaams Parlement;
- bespreking en stemming van het ontwerpdecreet in de plenaire vergadering van het Vlaams Parlement.

5. VOORSTEL VAN BESLISSING

De Vlaamse Regering beslist:

- 1° haar goedkeuring te hechten aan het bijgaande voorontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, met het oog op de gedeeltelijke uitvoering van de verordening (EU) 2024/900 van 13 maart 2024 betreffende transparantie en gerichte politieke reclame, van de Europese verordening mediavrijheid, en van de verordening artificiële intelligentie, en de bijhorende memorie van toelichting;
- 2° de Vlaamse minister van van Brussel en Media te gelasten voornoemd ontwerp van decreet en de bijbehorende memorie van toelichting, in naam van de Vlaamse Regering, in te dienen bij het Vlaams Parlement.

De Vlaamse minister van van Brussel en Media,

Cieltje VAN ACHTER

Bijlagen

- Voorontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, met het oog op de gedeeltelijke uitvoering van de verordening (EU) 2024/900 van 13 maart 2024 betreffende transparantie en gerichte politieke reclame, van de Europese verordening mediavrijheid, en van de verordening artificiële intelligentie;
- Memorie van toelichting;
- Advies nr. 78.025/1/V van de Raad van State afdeling Wetgeving dd. 12 augustus 2025.